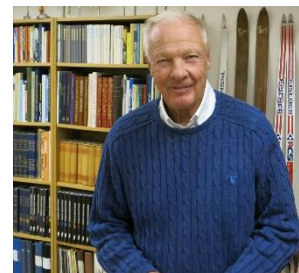

Karlskoga Idrottshistoriska sällskap besök av Thommie Bergman

Thommie Bergman gästade Karlskoga Idrottshistoriska sällskap 13 april och drog närmare 60 personer till Folkets hus. Han fick berätta om sin karriär som tog fart på Klingevi i Munkfors.

-Min farfar var ledare i IFK och pappa Rulle likaså. Jag kan säga att jag är uppfödd på rinkens. Och jag är stolt idag att min far fått en gata., Rulle Bergmans väg leder fram till Klingevi.

Thommie Bergman bor numera i Åkersberga och har fortsatt hockeykontakt genom att vara scout åt Toronto Maple Leafs trots att han blir 76 nästa gång han

Thommie debuterade i IFK Munkfors A-lag redan som 15-åring. -Farsan var lagledare för A-laget i 20 år, men han slutade när jag kom med. Det snackades alltid att jag var med bara för att han var lagledare.

Stig Karlsson var på den tiden tränare i Munkfors. Han gick sedan till KB63 och där hamnade också Thommie som 18-åring 1965.

-Kanske var det en väntjänst från Stig till farsan. Jag var där i fyra år i alla fall och ”Sly” blev min backpartner från dag 1.

”Sly” från dag 1

Lennart ”Sly” Eriksson satt i publiken denna dag liksom många av de lagkamrater han hade i KB i slutet av 60-talet.

En av de gamla polarna från KB 63 i slutet av 60-talet ses här tillsammans med Thommie, Stig-Olof ”Bullen”

-Vi var ett ungt lag med stor gemenskap och spelade nog en mer organiserad hockey än många andra. KB var dessutom ett homogent hemmalag med spelare från orten. Så var det knappast i Södertälje och Frölunda. Det fanns knappt någon Göteborgare i Frölunda. I KB spelade Thommie kval mot Rögle utan att gå upp. Ett lyckat kval gav honom dock chansen att spela allsvenskt i KB. Stig Karlsson var tränare under hela hans KB-tid och även en säsong i Södertälje senare.

Avogt mot FBK

-På den tiden fanns en avog inställning mot FBK i hela Värmland. Det där vände senare, men det tog lång tid innan värmlänningarna gick till FBK. Jag tror det berodde på pengarna de hade och att de vanligtvis värvade sönder TV-pucklagen. Värmlänningarna gick hellre till Södertälje, Leksand och Frölunda.

Efter två säsonger hos ”kringlorna” blev det en säsong i Frölunda innan han säsongen 1972/73 blev en av de första svenskarna i NHL. Han gjorde tre säsonger i Red Wings innan det blev fyra säsonger i Winnipeg Jets och utbrytarligan WHA. Winnipeg spelade Europa-influerad hockey och vann med Thommie WHA två gånger.

-När jag gick till NHL gjorde jag det utan agent. Jag säkrade mina pengar i schweizerfranc, vilket var en smart grej eftersom dollarn föll ganska kraftigt.

Sedan blev det Sverige igen 1980 och en säsong i Frölunda innan han tog SSK från division 1 till Elitserien. Sedan var det slutspelat och han blev tränare i KB, HV, Skellefteå, Mörrum och Team Boro.

Nära med Team Boro

Som tränare gjorde han sig känd för att kräva slipstväng av sina spelare. Han var också nära att ta Team Boro till Elitserien.

-Det var sorgligt egentligen. Borohus gick i konkurs och vi var nära att gå upp ändå. Vi hade nog gjort det om inte "Masken" Karlsson brutit käkbenet. Ishockeyn som spelades på 60- och 70-talen skiljer sig markant mot vad som erbjuds idag.

-Försäsongsträning fanns knappt. Det lades större vikt vid kondition är att träna på gym. Då startade också säsongerna i mitten av augusti.

Klev inte undan

Thommie var inte den som klev undan i närkamperna, inte på någon sida Atlanten. Han var exempelvis Elitseriens mest utvisade spelade 80/81 och när han kom till NHL skulle han givetvis testas.

-Det var ett par som försökte i de första matcherna, men jag gav tillbaka och de insåg att det var ingen ide att slåss med mig. Däremot var det andra som fick utstå mycket. Mest stryk fick nog "Pröjsarn" Nilsson och Anders Hedberg, men de bara jobbade på. Det gällde att inte visa nå't. En gång sa Gordie Howe till mig; Visa ingen smärta.

Vilt på 70-talet

-70-talet i NHL var ganska vilt. Inte minst Philadelphia Flyers och Boston. De satte tonen och det var krig mer eller mindre, alla slogs. En av mina första fighter var mot Dave Schultz i Flyers.

-De som kommer över idag har inte en aning om vad som hände på den tiden.

Det fanns också en annan syn på skador på den tiden. Hjärnskakningar räknades knappt. Han drog en säsong ett korsband och återkom i spel redan efter tre månader. Han drog senare ett korsband en gång till och fick opereras på nytt.

-Där borta såg man helt annorlunda på skador. Kunde du gå spelade du. Jag minns en gång vid ett slagsmål när domaren åkte över ett av mina fingrar. En sena gick av. Den syddes ihop under min femminutersutvisning. Jag spelade vidare efter utvisningen. Detta var en lördag. På måndag var det match igen och jag spelade då också. Jag missade inte en spelminut på den skadan.

-Men jag har genomgått 20 operationer och knän, axlar, ljumskar och hälsenor har tagit stryk.

Idag är Thommie fortsatt verksam inom hockey. Han är scout åt Toronto, kanske ser 40 matcher per säsong.

-Nu har jag nog det jobbet för lång och trogen tjänst. De första 15 åren såg jag nog 200 matcher per säsong. Det var mycket resande, inte minst till Ryssland och Tjeckien.

I sammanhanget kan nämnas att hans yngste son jobbar med samma sak som farsan. Han är scout åt Nashville.

Thommie spelade Canada Cup 1972, två VM med brons i båda som resultat och ett OS, i Sapporo där Sverige blev fyra.

Ingvar Carlsson